

Sygn. akt VW 959/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Patrycja Prokop

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3.08.2017 roku sprawy, przeciwko 1) M. P. (1) c. J. i A. ur. (...) w W.

obwinionej o to że:

W dniu 24 listopada 2016r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem samochodu marki M. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 19 marca 2016r. ok. godz. 10:50

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w związku z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn zm.

2) M. P. (2) s. S. i W. ur. (...) w W.

obwinionego o to , że

W dniu 25 kwietnia 2016 r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania , będąc właścicielem samochodu marki M. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 19 marca 2016 r. ok. godz. 10.50. tj. za wykroczenie z art. 96 par 3 kw. w zw z art. 78 ust 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym

orzeka

I. Obwinioną M. P. (1) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.

II. Obwinionego M. P. (2) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.

III. Zasądza od obwinionych po 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża ich kosztami postępowania w sprawie w kwocie po 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 959/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strażnik miejski A. K. w dniu 19 marca 2016 r. ok. godz. 10.50 w W. przy ul. (...) ujawnił wykroczenie drogowe z art. 92§ 1 kw. polegające zatrzymaniu pojazdu marki M. o nr rej. (...) w strefie znaku B-36, tj. zakazu zatrzymywania (notatka urzędowa – k. 10, zdjęcia – k. 11).

W związku z powyższym, Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające, które wykazały, iż właścicielami pojazdu są M. P. (1) i M. P. (2). Straż Miejska wezwała właścicieli pojazdu za pośrednictwem poczty, do wskazania, komu powierzyli pojazd w oznaczonym czasie zaznaczając, że spoczywa na nich obowiązek wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie oraz, że osobę, której powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie należy wskazać poprzez wypełnienie i dostarczenie Straży Miejskiej części B załącznika w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Straż Miejska jednocześnie poinformowała, że w przypadku, gdy nie dopełnią obowiązku określonego w art. 78 ust. 4, 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, tj. nie wskażą komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie i popełnią wykroczenie określone w art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń oraz, że w związku z powyższym zakończenie prowadzonych czynności wyjaśniających w sprawie nastąpi poprzez wyrażenie zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w wysokości: 200 zł, a także, że mandat karny kredytowany zostanie wystawiony i przesłany po uprzednim wypełnieniu, podpisaniu i odesłaniu załączonego oświadczenia, zawartego w części C załącznika. Wezwania doręczono M. P. (1) do rąk własnych w dniu 17 listopada 2016 r., co potwierdziła własnoręcznym podpisem (zpo – k. 6) oraz M. P. (2), które po dwukrotnej awizacji dnia 25 listopada 2016 r., zostało uznane za doręczone (k. 15).

M. P. (1) i M. P. (2) w związku z powyższymi wezwaniem, nie wypełnili żadnego z przesłanych przez Straż Miejską załączników.

Wobec powyższego, Straż Miejska skierowała do Sądu wnioski o ukaranie M. P. (1) i M. P. (2) za wykroczenie z art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm. Wyrokiem nakazowym z dnia 7 kwietnia 2017 r. obwinieni zostali uznani za winnych popełnienia zarzucanego im czynu. Od wyroku nakazowego obwinieni wnieśli sprzeciw, wnosząc o rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: dokumentów w postaci: notatki strażnika miejskiego (k. 1 i 10), zdjęć (k. 2 i 11), wezwania (k. 3, 5, 12 i 14), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k.6), awizowanej przesyłki (k. 15), które to dokumenty wobec braku przeciwdowodów i braku kwestionowania ich przez strony, Sąd ocenił jako odpowiadające prawdzie.

Sąd zważył, co następuje:

Obwinieni M. P. (1) i M. P. (2) w postępowaniu przed Sądem przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu. Obwiniona M. P. (1) wyjaśniła, iż zamierzała iść do Straży Miejskiej wyjaśnić sytuację, ale wszystko potoczyło się tak szybko, że w końcu nie zdążyła. Adres wskazany w piśmie był dla niej wątpliwy, gdyż być może z mężem postawili tam samochód ale może na jakieś 5 minut na światłach awaryjnych. Obwiniony M. P. (2) wyjaśnił, iż przychyła się do słów swojej żony, ma takie samo zdanie.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw. ma na celu zatem m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionych M. P. (1) i M. P. (2) w dniach 11 kwietnia 2016 r. i 11 listopada 2016 r. skierowane zostały wezwania, w których zostali oni pouczeni o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i wezwani do pisemnego wskazania danej osoby, której pojazd w oznaczonym w tych pismach czasie został powierzony do

używania lub kierowania i udzielenia odpowiedzi w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Wezwanie to obwiniona M. P. (1) odebrała osobiście 17 listopada 2016 r., co potwierdziła własnoręcznym podpisem, natomiast wezwanie skierowane do obwinionego M. P. (2) zostało odebrane przez żonę M. P. (1) w dniu 18.04.2016 roku. Należy zaznaczyć, iż jak słusznie podkreśla się w doktrynie, sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, przesądza o wypełnieniu przez taką osobę znamion wykroczenia stypizowanego w art. 96 § 3 kw. (por. W. Jankowski [w:] Grzegorzczak T. (red.), Jankowski W., Zbrojewska M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). W takim przypadku niewskazaniem będzie przede wszystkim udzielenie odpowiedzi negatywnej, np. w przypadku, gdy osoba zobowiązana nie wskaże żadnej osoby ale, niewskazaniem będzie również zaniechanie udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie. Zdaniem Sądu, ustawodawca przewidział bowiem możliwość niewskazania wbrew obowiązkowi przez zobowiązanego osoby kierującej lub używającej dany pojazd w oznaczonym czasie jedynie pod warunkiem wykazania, że pojazd ten został użyty po pierwsze wbrew woli i wiedzy ww., po drugie przez nieznaną osobę, po trzecie ww. nie mógł temu zapobiec. Warunki te jednocześnie muszą zostać spełnione łącznie.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że obwinieni nie wywiązali się z nałożonego na niego obowiązku, gdyż nie wskazali, kto w czasie zdarzenia dysponował ich pojazdem.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że w dniu 19 marca 2016 r. ok. godz. 10:50 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe popełnione przez kierującego pojazdem marki M. o nr rej. (...). Świadczy o tym notatka urzędowa oraz sporządzone przez strażnika miejskiego zdjęcia dokumentujące powyższe zdarzenie. Bezsporne jest również, że obwinieni zostali skutecznie wezwani przez Straż Miejską do udzielenia informacji o osobie, której powierzony został ww. pojazd do kierowania lub używania w tym czasie.

Warto podkreślić także, iż organ nie zwraca się z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – zwraca się wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wskazanie osoby, której został powierzony pojazd do używania lub kierowania nie jest zatem w żadnym razie tożsame z oskarżeniem tej osoby o popełnienie czynu zabronionego. Norma prawna zawarta w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym przewiduje możliwość uchylenia się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu komu został powierzony pojazd do używania lub kierowania w oznaczonym czasie jedynie w sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli tej osoby i jej wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogła ta osoba zapobiec. Wyjaśnienia obwinionych i przyznanie się przez nich do zarzucanych im czynów obrazują jednocześnie, że nie wystąpiły w sprawie warunki, na podstawie których mogliby się oni uchylić od obowiązku odpowiedzi na temat danych osoby, której powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Jeszcze raz wypada zaznaczyć, że udzielenie informacji Straży Miejskiej na temat tego komu pojazd został powierzony, nie jest równoznaczne ze wskazaniem przez właściciela, że to ta osoba popełniła wykroczenie, osoba, której pojazd powierzono, może przecież na przykład bez zgody lub wiedzy właściciela powierzyć ten pojazd jeszcze komuś innemu. Organ zaś nie zwrócił się do obwinionych z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – lecz wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw. następuje w momencie upływu 7-dniowego terminu do wskazania informacji organowi. W niniejszej sprawie, Straż Miejska skierowała wniosek o ukaranie po upływie 7 dni od doręczenia obwinionym wezwania.

W sprawie niniejszej na obwinionych, jako użytkowników pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, by mogli zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi. Oznacza to, że osoba zobowiązana wobec organu ma obowiązek posiadania danych na temat tego, kto użytkował jej pojazd i czynić to może w sposób dla siebie dogodny i przez siebie obrany, np. poprzez zwykłe – zapamiętywanie tych faktów, bądź jeśli osoba nie przechowuje w pamięci takich danych np. poprzez powierzenie ewidencjonowania takich zdarzeń innym osobom, tak by zgodnie z ustawą móc efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Wykroczenie (zgodnie z art. 6 § 1 kw) można popełnić nie tylko w zamiarze bezpośrednim ale także ewentualnym, tzn. przewidując

możliwość popełnienia wykroczenia godzić się na to. Zatem, obwinieni tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidywali możliwość popełnienia tego wykroczenia tzn. godzili się na jego popełnienie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionych M. P. (1) i M. P. (2) za winnych popełnienia zarzucanego im wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Obwinieni są osobami dorosłymi, w pełni poczytalnymi, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich winę. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przy tym uprzednią niekaralność obwinionych.

Ustalając wymiar kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw., a zatem pod uwagę brał stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw. zagrożone jest karą grzywny. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionych kara grzywny w wysokości po 150 zł jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynów obwinionych, zdaniem Sądu taki wymiar kary zrealizuje cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa.

Mając na uwadze dochody obwinionych i zasadę, iż to obwinieni w wypadku przypisania im odpowiedzialności winni ponosić ciężar materialny prowadzonego postępowania, Sąd zasądził od obwinionych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 30 złotych tytułem opłaty oraz kwotę po 100 złotych tytułem kosztów postępowania.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji wyroku.